

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Р4 у 81/2020
Дана 15.05.2020. године
Б Е О Г Р А Д

Управни суд, судија Гордана Богдановић, на основу Годишњег распореда послова Управног суда за 2020. годину Су I-2 133/19-1 који је у примени од 25.12.2019. године, поступајући по приговору који је поднела АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Љ. Белић, адвокат из Београда, Бранкова 30, ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 27 У. 7943/18, применом члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС" бр. 40/15), дана 15.05.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ приговор АА из ..., ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 27 У. 7943/18, као **НЕОСНОВАН**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова поступка.

Образложење

АА из ... је дана 09.03.2020. године, преко пуномоћника, поднела приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 27 У. 7943/18, у коме наводи да од подношења тужбе 08.05.2018. године, суд није предузео ниједну радњу у сврху решавања предмета. Како предмет не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, односно може се решавати без одржавања усмене расправе, сматра да нема оправданих разлога за непредузимање радњи у правцу решавања. Предлаже да се приговор усвоји и утврди да јој је повређено право на суђење у разумном року. Потражује трошкове поступка за састав приговора у износу од 30.000,00 динара.

Увидом у спис предмета 27 У. 7943/18 утврђено је да је АА из ..., преко пуномоћника, поднела тужбу Управном суду против Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број: 112-01-1667/2015-01 од 18.08.2015. године, којим је, ставом 1. диспозитива, усвојена жалба тужиље, полицијског службеника запослене у Министарству унутрашњих послова, на решење Министарства унутрашњих послова, Сектора за аналитику, телекомуникационе и информатичке технологије 05 број: 117-1472/2017 од 06.02.2018. године, у делу који се односи на садржину увода ожалбеног решења и мења се увод решења 05 број: 112-9/2017-1 од 14.03.2017. године, тако да гласи: "На основу члана 131. и 225. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник

РС“, број 30/10), члана 195. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 6/16) и члана 134. став 1. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05, 81/05-исправка, 83/05-исправка, 64/07, 67/07-исправка, 116/08, 104/09, 99/14 и 94/17), у поступку решавања распоређивања АА, запослене у Министарству унутрашњих послова, Сектор за аналитику, телекомуникационе и информатичке технологије, чији је пуномоћник – адвокат Николић. Ж. Весна из Београда, Врањска 4/2, по овлашћењу министра унутрашњих послова број: 01-7745/17 од 28.07.2017. године, доноси”. Ставом 2. диспозитива одбијена је, као неоснована, жалба на остале делове решења Министарства унутрашњих послова, Сектора за аналитику, телекомуникационе и информатичке технологије 05 број: 117-1472/2017 од 06.02.2018. године. Према ставу 3. диспозитива, о праву на плату, накнаду и друга примања по основу примене раније донетих првостепених решења која нису постала коначна првостпени орган ће одлучити посебним решењем, према општим правилима облигационог права, а према ставу 4. диспозитива, о трошковима у вези са спровођењем поступка одлучивања о премештају, односно распоређивању АА и правне заштите у поводу донетих одлука у овом управном поступку, одлучиће првостепени орган посебним решењем. Наведеним првостепеним решењем од 06.02.2018. године, полицијски саветник АА, запослена у Министарству унутрашњих послова, распоређује се са 01.05.2016. године на радно место послови процене угрожености пословних процеса (ОД) у Сектору за аналитику, телекомуникационе и информатичке технологије утврђено под редним бројем 05.9. у Правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова пов. 01 број: 2149/16 од 02.03.2016 и пов. 1 број: 6929/16 од 17.08.2016. године, у звању саветника. Поступајући по захтеву Управног суда 16 У. 7943/18 од 31.07.2018. године, тужени је доставио одговор на тужбу који је у суду примљен 24.09.2018.године. Такође је увидом у списе утврђено да је ово првостепено решење донето у поновном поступку одлучивања, поступајући по налогу из решења туженог број 112-01-00147/2017-01 од 08.05.2017. године, којим је поништено првостепено решење 05 број 112-9/2017-1 од 14.03.2017. године, као и да је поништено првостепено решење од 14.03.2017. године било донето у поновном поступку одлучивања. У изјашњењу судије известиоца од 14.05.2020. године наводи се да предмет садржи све што је потребно за пресуђење, али да ће имајући у виду његову сложеност и околност да су у току поступци за заштиту изборних права који имају ознаку нарочите хитности, предмет бити окончан по окончању изборних спорова.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Према члану 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (из 1950 уз додатне протоколе), коју је 2003. године ратификовала државна заједница Србије и Црне Горе (“Службени лист СЦГ-Међународни уговори”, број 9/03), чији је сукцесор Република Србија, свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона. Пресуда се изриче јавно, али се штампа и јавност могу искључити с целог или с дела суђења у интересу морала, јавног реда или националне

безбедности у демократском друштву, када то захтевају интереси малолетника или заштита приватног живота странака, или у мери која је, по мишљењу суда, нужно потребна у посебним околностима када би јавност могла да нашкоди интересима правде.

Према члану 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09) у управном спору суд одлучује на основу закона у разумном року, на подлози чињеница утврђених на усменој јавној расправи.

Према члану 2. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року право на суђење у разумном року има свака странка у судском поступку, што укључује и извршни поступак, сваки учесник по закону којим се уређује ванпарнични поступак, а оштећени у кривичном поступку, приватни тужилац и оштећени као тужилац само ако су истакли имовинско-правни захтев.

Разумна дужина судског поступка представља оптимално време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца приговора за заштиту права на суђење у разумном року, поступање суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца приговора.

Оцењујући чињенице и околности од значаја за доношење одлуке и специфичности чињеничних и правних питања у предмету Управног суда 27 У. 7943/18 понашање странака у поступку, поступање суда који води поступак, као и природу захтева, односно значај предмета спора за подносиоца, као и остале чиниоце који утичу на оцену дужине трајања управно-судског поступка, у смислу члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, уважавајући, при томе, судску праксу и критеријуме Уставног суда, међународних институција за заштиту људских права, као и Врховног касационог суда, Управни суд налази да је приговор неоснован. Вишеструко поништавање одлука у управном поступку и враћање предмета на поновно одлучивање знатно доприноси да подносилац на коначну одлуку у овој правној ствари чека неразумно дуго, међутим, са становишта трајања управног спора ове чињенице указују на сложеност чињеничних и правних питања у овом предмету. Суд указује да одлучивање у разумном року не значи да брзина треба да превлада над квалитетом одлучивања. Што је предмет сложенији, то је објективно потребно и више времена за његово окончање. Субјективни значај који предмет поступка има за подносиоце не значи да се и, према критеријумима хитности који су изграђени кроз праксу Европског суда за људска права, ради о приоритетном предмету. Наиме, доношење одлуке у управном спору није од егзистенцијалног значаја за подносиоца, иако је у питању радни однос, будући да је предмет спора распоређивање на одређено радно место на коме подносилац ради и остварује зараду, а не заснивање или престанак радног односа који би захтевали хитност у поступању.

Управни суд је ценио наводе приговора, па је нашао да су без утицаја на другачије одлучивање, имајући у виду датум подношења тужбе, као и околност да су судије дужне да предмете решавају по редоследу њиховог пријема, у складу са

обавезом прописаном чланом 177. Судског пословника (“Службени гласник РС” бр. 110/09...39/16).

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом члана 10. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Одлуком Председника Републике Србије о проглашењу ванредног стања (“Службени гласник РС” бр. 29/20) проглашено је ванредно стање у Републици Србији од 15.3.2020. године. За време трајања ванредног стања Управни суд није био у могућности да спроводи редовни процес рада, будући да је Уредбом о мерама за време ванредног стања, Уредбом о организовању рада послодаваца за време ванредног стања (“Службени гласник РС” бр. 31/20), као и Препоруком Министарства правде Републике Србије за рад судова и јавних тужилаштава за време ванредног стања проглашеног 15. марта 2020. године број 112-01-557/2020-05 од 17.3.2020. године предвиђено обављање послова ван просторија послодавца (рад на даљину и рад од куће), на свим радним местима на којима је могуће организовати такав рад. Стога рок за одлучивање по приговору није могао да тече у овим ванредним околностима. Имајући у виду да је Одлуком о укидању ванредног стања (“Службени гласник РС” бр. 65/20) са даном 06.5.2020. године Управни суд успоставио редован процес рада од 11.5.2020. године, рокови прекинути ванредним стањем поново теку, па је одлука у конкретном случају донета у законском року.

Суд је одбио, као неоснован, захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова поступка, имајући у виду да је приговор ради убрзавања поступка одбијен, па је одлучио као у другом ставу диспозитива, на основу одредбе члана 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...87/18), у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 25/82 и 48/88, “Службени гласник РС” бр. 46/95...6/15), на које упућује члан 7. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.05.2020. године, P4 y 81/2020

Лице овлашћено за поступање
по приговорима за убрзавање поступка

С у д и ј а
Гордана Богдановић, с.р.

Поука о правном средству

Против овог решења дозвољена је жалба у року од 8 дана од дана пријема истог, председнику Врховног касационог суда, а преко председника овог суда.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД